

Derefter foretoges den under Nr. 6 paa Dagsordenen opførte Sag, nemlig:

Første Behandling af Forslag til Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten for Skatteaaret 1921—22.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 137).

Formanden: Sammen med denne Sag kan ogsaa de under Nr. 7, 8, 9 og 10 paa Dagsordenen opførte Sager omtales.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Finansministeren (N. Neergaard): Den Række Lovforslag, der er lagt paa det høje Tings Bord, har en betydelig finansiel Interesse, idet de omfatter ekstraordinære Skatter til et samlet Beløb af ca. 231 Mill. Kr. Jeg anslog ved Fremsættelsen dette til 234 Mill. Kr., men paa Grund af de Ændringer, som Lovforslagene er undergaaet i Folketinget, kan det nu ikke anslaaes til mere end 231 Mill. Kr. — Disse Lovforslag er jo i det hele og store enslydende med de midlertidige Love, der blev vedtaget i Rigsdagen i 1919. Jeg har altsaa ment det nødvendigt i det hele at forlænge den midlertidige Lovgivning med et Aar, men har samtidig med Fremsættelsen i det andet høje Ting udtalt, at Finansaaret 1921—22 skulde være det sidste Aar, i hvilket vi levede paa midlertidige Skattelove, og hvis da ikke ganske uforudsete Forhold skulde indtræde, er det min Agt at fremsætte Forslag til Revision af de bestaaende Skattelove for Rigsdagen i Begyndelsen af den kommende Samling, saaledes at man i Løbet af denne vil kunne vedtage endelige Skattelove og endelig en Gang komme paa nogenlunde fast Bund i denne Henseende.

Jeg har bestræbt mig for at gøre saa faa Forandringer som muligt i de midlertidige Lovforslag, jeg har fremsat. Det var nødvendigt at faa dem nogenlunde uændret og hurtigt gennem Rigsdagen, thi det er ganske nødvendigt for Regeringen, at disse Lovforslag bliver gennemført, inden indeværende Halvdel af Rigsdagssamlingen afsluttes, altsaa bliver gennemført inden Nytaar. Med det store finansielle Ansvar, som hviler paa Regeringen, og de vidtgaaende Dispositioner, det bliver nødvendigt at foretage med Hensyn til forskellige sociale Foranstaltninger, Boligspørgsmaalet, Jordspørgsmaalet, Foranstaltninger til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden, navnlig ved at skabe nyt Arbejde — alt sammen Foranstaltninger,

der nødvendiggør finansielle Dispositioner, som rækker udover den 31. Marts 1921 —, er det ganske umuligt for Regeringen at disponere, hvis den ikke faar et finansielt Grundlag, som rækker udover 31. Marts 1921. Derfor har jeg maattet holde paa, at disse Lovforslag skulde gennemføres inden Nytaar. Men, som sagt, de er da ogsaa fremsatte med saa faa Ændringer som muligt. Som det vil erindres, samledes man fra alle Partiers Side om disse Love i 1919, og de Ændringer, der er foretagne i dem, er ikke mange og let overskuelige. Derpaa er det, jeg har bygget det Haab, hvis Opfyldelse jeg nu mener at staa nær ved, at Lovforslagene kunde blive til Lov, inden denne Halvdel af Samlingen udløber. Der er imidlertid nogle af de midlertidige Love, jeg ikke har ønsket at faa fornyet. En af dem er — lad mig nævne den mindste først — Loven om en Særafgift af Lystfartøjer. Denne Lov har gjort en Del Fortræd for den vedkommende gode og sunde Sport, og den har ikke indbragt Statskassen noget nævneværdigt, ikke mere end 100 000 Kr., og den Ulejlighed og det Afbræk, som Loven har gjort mange Mennesker, staaar ikke inoget som helst Forhold til dette Beløb. Derfor har jeg ment det rigtigst at foreslaa, at denne Lov ikke fornyes.

Loven om en Særafgift paa Motor-køretøjer er ganske vist ingenlunde blevet overflødig, thi det offentlige har vedblivende behov at faa en Afgift af Motorkøretøjer af mindst den samme Højde som den, der var fastslaaet i Loven af 1919. Men Regeringen har ment, at det Slid, som Motorkøretøjerne foranlediger paa Vejene, har vist sig at være saa betydeligt, at vi staaar overfor meget omfattende Vejreparationer, som Kommunerne, navnlig Amtskommunerne, ikke vil formaa at afholde Udgifterne til af de Midler, de har. Da Sagen ligger saadan, vilde Amtskommunerne og delvis ogsaa de mindre Kommuner være nødte til at komme til Statskassen, og derved vilde man have faaet Staten indblandet i Vejvæsenet paa en Maade, som man i alt Fald bør søge at undgaa saa længe som muligt, thi den Ordning, der blev truffet i 1867, og hvorefter Vejvæsenet kom ind under Kommunerne, er ganske sikkert i alle Henseender den rigtigste. Jeg har da ment, at der burde gøres et Forsøg paa at skaffe Kommunerne nye Midler til at afholde de nødvendige Udgifter, der forestaar til Vejreparationer, og det skulde da ske ved at henvise den Motorskat, som hidtil er tilfaldet Staten, til Kommunerne. Dette vil ske ved et Lovforslag om Automobildrift, som vil blive forelagt af